

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja 6e
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosó ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosó da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džělał
Wšědne dny;
Džěni pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ól khmana
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew 6e. P

• Sserbske njeđželske łopjeno. •

W Budyščinje, 7. dežembra 1924.

Čištóč a nakład Čsmolerjez knižicziščetnje a knižarńje sap. družst. s wobm. ruč. w Budyščinje.
Wutħadźa łóždu ħobotu a plačzi na měħaz 15 łotħy pjenjeħłom.

2. ujedźela adventa.

Łut. 21, 31:

Wěšće, so Bože kralestwo bliško je.

ħacž je kónž ħwěta bliško, njewěmy. My njeħměmy wuħłě-
džicž pytacž, ħacž je tón džen bliško, na kotrymž budže ħo po
ħłowje dopjelnicž: tehdy budža widžecž čłowjeskeho ħyna pschit-
džo w nróčeli s wulkej mozu a kraħnosću, ħiščecze mjenje ħmě-
my pytacž jón wulicžicž. Wjele bóle chzemy ħebi prajicž, so
budže we wěštej myħli kóždy wot naħ kónž ħwěta widžecž; hdyž
ħo jeho woczi w ħmjertnej hodžinje jańdželitej, tehdy sa njeho
ħwěta kónž budže. Na kónž, kotryž ħwět sa naħ směje, ħo dženka
połasacž damy psches ħłowo: „Wěšće, so Bože kralestwo bliško
je“; to ħu ħłowa, kotrež chzedža naħ

1. straschicž, ale tež 2. sbudžicž.

1. Njeje Bože kralestwo niž jenož bliško, ale ħižom tu? Ĥdžež
ħo Bože ħłowo přěduje a wutrobny ħo jemu we wěrje wotewrjeja,
tam je Bože kralestwo w semstkim sjetwenju. Bóh tón Anjes
jało kral tuteho kralestwa naħ wšchał, dokelž ħmy wšchizny ħrěš-
nizny, s ħnady w tutym kralestwie čzerpicž dyrbi. Jónu pał na
tuto kralestwo ħnady kralestwo kraħnosće pschitć ma; wot tu-
teho kralestwa tón Anjes praji, so je bliško. To dyrbi naħ pschi
naschim semstkim džěle a we ħwětnym ħhodženju, s žyła w na-
schich ħwětnych myħlach straschicž, tał so ħebi praschenje stajimy:
šćto mam čzincž, so ħych dostojny był, wobstacž psched čłowstkim
ħynom? To je dobre a wužitne, dokelž ħo potom ħladamy, so
nasche wutrobny njebudža wobčežene s wobžranstwow a s wopit-
stwow a se starosćemi žiwnosće a tón džen naħ njepschěħwatał.
Je móžno, so by ħo wutroba, kotraž je čzaħ žiwjenja wobro-

čzenje ł Bohu sazpita, w ħmjertnej hodžinje s dobom wobro-
čzicž mohła? Stał ħusto čłowjek njepytuje, so stoji ħižom s jenej
nóhu we wrotach ħmjercze; druhdy ħo jemu to samjelczi; tał
ħmjercž na njeho pschitħadža runje jało powlecžena ħpč njeapazny
na ptacžla. So byħmy tola tał dołho ħacž je ħiščecze čzaħ, ħħu-
ny ħlób adventičich swonow rosumili: wachujcze, ħladajcze ħo,
so njebudža nasche wutrobny wobčežene. Wěšće, so Bože krale-
stwo bliško je!

2. Ĥdyž tež njebo a semja budžetej saħinycž, Anjesowe ħłowo
nam wostanje, kotrež naħ psches wšchitku čžemnosć semstkeho
žiwjenja a tež psches ħmjertnu nóz pschewjedže. Tuto jeho ħłowo
dyrbimny wobħłowacž; tuž tón Anjes napomina: tehodla wachuj-
cze kóždy čzaħ! A pastyrjam, kotřiz na polu pola Bethlehema
wachowachu, Anjesowny jańdžel pschitupi, kiž Anjesowe pschit-
dženje pschpowěda; so wachuja, tał chze tón Anjes ħwojich wot-
ročłoto namafacž, hdyž saħopschitdže. Wachowacž, to reka:
niħdy ħebi wutrobu pschimacž njedawacž wot wjeħela, žalosće,
džěla a próžy tuteho semstkeho žiwjenja. So snutskownje nje-
spimny, wobroczeni na to, šćtož je wažne ħacž do wěčnosće,
dyrbimny ħo modlicž, so byħmy dostojni byli čžetnyč wšchitkim
spytowanjam, kotrež ħusto ħo w čzaħu do ħmjercze počasuja a
duchowonemu žiwjenju sadžewaju. Ale ħacž tež něchtó wšchitkim
bolosćam a ħłabosćam, ħnadž psches naħu ħmjercž čžetnje,
wěčnemu ħudej Anjesowemu, kiž wutrobny derje snaje, čžetnyč
njemóže. Tehodla wóħebje wo to próžycž dyrbimny, so byħmy
dostojni namafani byli wobstacž psched čłowstkim ħynom, so
njebyħmy na wěčnje wotpołasani byli, dokelž dyrbał tón
Anjes ł nam rjez: ja waħ niħdy njeħym sesnał; so by potom
towaršćtvo lubosće, do kotreħož ħmy tu s nim psches wěru stupili,

krasnje dokonjal, dofelž pač teho so nadžijecž krměny, so je tajka próstwa njebjestemu Wótzei spodobna a so budže ju wušklyšecž, tehodla tež khróbli činimy po Anjesowym napominanju: posběhncze kwoje hlomy, tehodla, so so wasche wumozenje pschibližuje. Nasche wumozenje je so wschať hižom stalo, jako khrystuž na křichu džesche: „Dokojane je!“ to je wumozenje wot naschich hrěchow; tu pač je rěč wo tym, sčtož křw. japoschtoť Pawoł mjenuje: nasche wumozenje, so bychmy kami jeho byli, wumozenje wot wscheho teho, sčtož na hrěchi scžěhuje, wumozenje k tajkemu žiwjenju, w kotrymž budžemy Bože wobšedženstwo a Bóh budže nasch. Posběhncze kwoje hlomy, lubi křesčćenjenjo, hlódní a lacžni po prawdosčći, ale s dobom tež kwojeho sboža wěsčzi; posběhncze kwoje hlomy a wěsčze, so se wschitkim, sčtož waš potrjehi, wam Bože kralestwo pschezo bližšche, pschezo bližšche pač tež wumozenje wot wschitkich hrěchow pschińdže. Tuž wješleče so na tón džen, na kotrymž tón Anjese k wam pschińdže, wješleče so w tutym adventskim časju, so pschińdže Jesuž a pschinježe wěčne wumozenje wot wscheho sčeho, a prosčez:

Pschińdž, Jesu, tebje žadam a njebudž dołho tam,
Pschińdž, kłóncžo, tebje hladam a křwataj bórsy k nam,
Pschińdž, Jesu, wšmi naš k šebi, so bėdženje kónž ma,
My wołamy so k tebi, ty nascha nadžija!

Samjeń.

Džen 7. dezembra, džen struchleho drje tola wošebneho jubila.

200 lětny jubilej to dženka, 7. dezembra. W Torunje (Thorn) bě 7. dezembra 1724 žyrtwina prozěkija. Pschi njej nasto ludowy sběžł a wulka hara. Nastorł k tomu je po wschěm šdacju to bylo, so schuleť jesuwitiškeje schule jenemu hólzej časťku s hlomy storhny. Roschorjenje a hara bě wulka; rosbichu pschitym kwojecatko a modlerški štoł; katolitojo wudawachu, so k to ewangelszy byli, sčtož pač njeje dženka hišcže dopokasane. Jesuwitojo, kotsiž tam w pólskej Bruskej se wschej křutošcju pschecžimo reformaziji džělachu, wužichu tutón sřudny podawł sa kwoje wotpohladu a wutriebachu jón s křiwatnej sašakšoscju pschecžimo ewangelskim Němžam. Nasto wulki prozěk. Tutón kłónczi so s tym, so bu měšcžanošta Koesner s 10 měšcžanami k křmjerčzi sašudženy tehodla, dofelž — kaž so wudawasche — je mohł sběžkei sašžewacž, ale njeje.

Koesner bu 7. dezembra na městno wotprawjenja dowjedženy. Praschescche so, hacž je móžno, so „pardon“ dostanje. Wotmołwa bě: „ně!“ Tola pschitomni mnichoj wołachu „haj!“, spytujo hišcže w tutej hodžinzj sašudženeho, so by se katolskej wěry pschestupil. Haj jedyn s nich kamo sawoła: „Wěreje na romsko-katolsku wěru!“ Koesner sawoła: „ně!“ Wotpołožil drařtu a peru ku a da šebi wot křužobnika wocžil sawjasacž; křafny so na wupschestrjene czerwjene rubišcžo, a hloma bě wotežata. Jeho poklednje kłoma běchu sčtucžka pobožneho křerluscha.

Spodobne pospyty kaž tu činjachu mnichoj tež s tamnymi sašudženy. Wothodžiny do wotprawjenja sařupichu dominikanojo (dominikanojo so snaty rjad mnichow) k nim a wabjachu jich, so bychu k romsko-katolskej wěry pschestupili. S tuteho, kaž se wscheho drugeho jažnje dosčž spósnawam, so buchu ewangelskeje wěry dla morjeni a niž tamneho sběžka dla. Jako mnichoj wobohim sašudženy se sčije njeńdžechu, rjekny jedyn se sašudženy, Schiman Mohaupt: „Chžemy spěwacž, so jich wotbudžemy!“ A sašpěwa křmjerčny křerlusch. Čži drusy spěwachu křobu a mnichoj dyrhbachu zofacž psched wulkej ewangelskej křwěru. Dožpichu runje tak mało kaž mnichoj křw. Bernharda, kotrymž bě Koesner pschitwołal, jako křmjerčny pospyty činjachu: „Njeh

je wam moja hloma dosčž! Moju duschu dyrbi Jesuž mēcž!“ Jedyn drugi s tutych wěryšwědkow, Hertel, rjekny: „Bohu budž džak! Nasch njewinowaty nan — Koesner! — je pschětrať, chžemy jeho wješeli scžěhowacž!“ Jeneho schewza mjes nimi wabjachu dominikanojo hišcže, jako hižo k křmjerčzi pschitowany klecžesche na wotprawnišcžu. Tola nješchewinjeny wot tajkich spytowarjow a dracžowarjow wumrě, so modlo: „Anježe Jesu, Tebi křm živy!“ To bě 7. dezembra 1724 w Torunje. Pschěsžy semju džesche žarowanje!

So 200 lětach džěkaju w Torunje katolitojo se křmjerčny samkřm pschecžimo ewangelskim. Polazy běchu wotšamkřnyli, ewangelski alumnat abo wustaw w Torunje wuškwojicž, hacžrunje so tajke a podobne wustawy we wošebitnych wučinjenjach schitane. A hižo sažo nowe šakrocženje pschecžimo ewangelskim: dwaj ewangelskaj duchownaj štaj wupošasanaj jako „wobežžejnaj wukrajanaj“. A džiwne to: wukša postaja džen 7. dezembra sa jeju wupošanje. 7. dezembra 1724 a 7. dezembra 1924! To je jažnje dosčž!

To je ewangelska křwěra! A nětko pschirunaj k tomu liwosčž a njevěru, křakž so to jewja tu a tam! Mamy to pokutu činicž w popjele a próšce! — —

Šodowny jubilej.

Bě dezembra. Njebjo bě cžemne. Čsněh so křajesche nje-pschestawajžy na semju dele. Bóle a bóle tołste bu wozžecžo, kotrež hona a šahrody, haj domy a sčtomny wozžewasche a wohrěwasche; tola tak někotreho křudeho cžłowjeka křchajesche šyma pschi tym.

Bě popołdnju wokoło 4 hodžin. Čžicho bě to wschudžom we šjenkežach. Tež na wulkim dworje, kotryž bě hewak pošny harh, bě cžicho. Šrób štejesche pschi pucžu, jenož mała šahrodka jón džělesche wot njeho. Anjes s Gaja kředžesche we kwojej štwoje; bě tam rjenje cžoplo a bě tež hewak pěknje wuhotowana. We pjezaku bě derje šatepjene; hable tam praškotachy w plomjenju. Čžaknił na scženje pschikłowowasche jim se kwojim nje-pschestawajžym tiš-tať! tiš-tať! Anjes s Gaja so njehibasche. Čsedžesche psched pišny blidom. Bě žyle do myšlow šanurjeny; a tute njeběchu rošwješelaze. Njepohladny ani na kwojeho jemu hewak tak lubeho pša, wulkeho Bernhardskeho, kotryž k jeho nohomaj ležesche a se kwojimaj wocžtomaj runu měru na njeho hladasche.

Anjes s Gaja šdychny hlubočo. Křyž so šwjeseschtej s blida dele, wocžžy pač phtasčtej wobras, kotryž na pišny blidže štejesche. Čšwětko křwězy, kotruž bě křužobnik runje sašwěcžil, jón wobšiwětesche. Se křomocžaneho wobłuka hladasche to na njeho lubošna hłowčžka rjaneho džěscža; wunjelška ruka bě wobras šhotowila. Na rapaka cžorne wlošy wozžewachu schiju a tež džěl cžola holecžki; dwě žiweje módreje wocžžy bñjšcžeschtej so s pěneho woblicža. Wšcho bě žiwe w tutym woblicžu. A tola, Anjes s Gaja šdychowasche; a šdychowasche: „Mortwa! mortwa!“ Šyma křchajesche jeho. Wšhlesche šebi, kať to tuto holicžo tu psched nim na rjanym wobrasu, kať tuto džěcžo, šarschēju radoščž a wschěch ludži, hřodowškich a wježnych, wježele, ležesche we wuškim kachcžu w cžěntnym, cžmowym pohrjebnišcžu pódla žyrtwje. Wladlena njebě ženje křora byla, njebě tež jene s thch džěcži, na kotrež pohladnjech a tuž wěsch, so tu dołho njebudžēja. Wladlena bě wježola, žiwa holza, kaž to šrowe džěcži so.

Sapocžatť dezembra bě sčtyri lěta byla. S bñjšcžazymaj wocžtomaj bě to hladaka na blido, kotrež bñšchaj jej šarschėj k narodninam pěne a bohate pschitowaloj. „Kať rjane! kať rjane!“ bě pschezo sažo juřkala. „Kať rjane to tajke blido k narod-

rjeńšche! Něwěrnno, hodowny blyščež je hiščeže rjeńšchi hač blyščež narodninow?"

„Haj, lube džěcžo!“ bě macž prajila. „Hodowny blyščež je hiščeže rjeńšchi, je rjeńšchi hač žadyn druhi! Slaj, narodninow wješele je tu pschezo jenož sa někotrych, hodowne wješele pjelni žyly žwět, hodowny blyščež roškwětluje žyly semju, roškwětluje hród a hětu, wobydlenje w pinzy a wobydlenje pod tšěchu! Hodowny blyščež wufhadža wot tróna Božeho! Pšched nim njewostawa žana nóz! Hodowny blyščež žwěcži hluboko do wutrobny nutts a blyščeži žo sažo s wóczkoto won. Nicžo, moje lube džěcžo, tu hewat njeje, sčtož by jemu rune bylo!“

Mladlena běšche pětnje pošluchala, nětko wotmołwi: „Mamicžta! Kač žo to na hody wješele! Kač budže to wšcho počne blyščeža pola naž!“

A macž a nan žebi žlubischtaj, so dyrbi to hody žyly hród počny blyščeža byčž. Batorschizu dyrbješche to jědlenka we wulfej sali stacž, kotraž hač do wješcha dožahašche, a dyrbješche počna luteho žwětka byčž. Žyly dwór a tež žhudži se wšy dyrbjachu hodowneho wješela měčž. Anjeni s Gaja džělasche hižo njedžele dołho sa to, so by hody wšchěm wješele pschihotowala. Tola, tola! Wšchitkón woczakowany blyščež rospłuny na jene dobo a bu cžma, luta cžma! — (Pofracžowanje.)

Bože wošebnosće, jeho byče.

S k ó ž : Bóh je pschit naž tudy.

Bóh je našcha žylnosć, twjerdy hród a staka!
Bóh nam žwěrnny žawostaka,
Majestetske byče Bóh, wě pomhacž wšchudžom:
Erudnym, žhudym, žhorym ludžom,
Bóh, našch Wótž, kóždu nóz,
Nunješch cžma je žhětro,
Wěrjaznych je žwětlo!

Bóh je móž a krašnosćž! kónuje tam wěru;
Pošluchajmy žemu žwěru!
Majestetske byče Bóh naž njewopuschěži,
Hrěchow žhlostanje wšchěm spuschěži.
Pošutnym, wěrjazym, dawa hnadu žwoju;
Cžinmy žeho wolu!

Bóh je wěcžna lubosćž! we nim šbóžnosćž mamy,
žemu džak, cžescž žhwalbu damy.
Majestetske byče Bóh nam Cžyna počka,
So naž wumohl s mozny hrěcha.
Bohu saž', kóždy cžak, džakujmy žo žwěru,
Do njoh' mějmy wěru!

Boha wšchudžomneho wješelicž žo žměmy.
Bóh je pschit naž, to my wěmy.
Majestetske byče Bóh je žudnik prawy.
Bjesbóžny je k žudej frakly,
Dopomá žo, wopomá to, so Bóh wšcho tu widži,
Hrěchi wšchitke hidži!

Wšchehomědomneho wšche žebje mamy,
Lajicž nicžo njetrjebamy.
Majestetske byče Bóh wě, sčto naž tyschi —
Próštny spravne wšchitke žhšchi.
Bóh wšcho wě, skutki šte žhlostacž jónu budže
W žwojim prawym žudže!

Bóh je wšchehomóžny! Wšchudžom wšche wšcheho
Bojecž žo my mamy žeho!
Majestetske byče Bóh je žórko šboža!
Twaricž wšchitzy na njoh' móža;

Wótze našch, wšchu móž mašch, žwojich šakitowacž,
Pšched šlym wobarnowacž!

Bóh je wšchehomudry! Wšchitko prawje wodži,
Wobara k nam, sčtož nam šchłodži.
Majestetske byče Bóh wšcho derje cžini.
Woda nam, hdyž žmy we winje.
A njemu dži we wěre, prošch žoh' wo žoh' hnadu!
Bóh ma sa naž radu.

Cšwjaty, žwjaty, žwjaty, špěwa žyła prawych
Tam w šhromadžinje žwjatych.
Majestetske byče Bóh daj, so cži byli,
Kiž žoh' w njebju žhwalicž móhli!
A temu praj, Wótze, haj! Daj nam wšchěm to šbože,
So žmy džěcži Bože!
J. W.

S mišionstwa.

Cšwět žo sažo mišionstwam Němskeje wotewrja. Mišion-
skej staziji Aljnau a Daratw mjes Rubeštimi a Cžyptowskej busch-
tej jeju mišionstwem towarštwu, kotrež žylo je Wiesbaden,
wrócžo datej. Cšamo muhamedanžy Rubešty w Hornjej Cžypt-
owskej běchu wo to prošyli, so bychu žo mišionžy džělacžerjo
sažo wrócžili. Tucži žu nětko sažo po pucžu, s nimi tež wu-
cžerka, kotraž hižo přjedy tam škutkowasche. —

Mišionske stazije teje t. m. Rende-synody w Kańškej Afrizy
je po žadanju šchottiskeje žyrkwoje w tutych dnjach Barlinske
mišionske towarštwu sažo do žwojeho šastaranja wrócžo wšako.
Wono tam hnydom se žwojim džělom šapocžnje. — Tucž pom-
hajmy tež my s pschezo noweje lubosćžu twaricž Bože kraleštwu tu
domach a tam wonach.

Žyrkej a štat.

Dženža nětko wólby do němskeho šejma! W Pruskej wola
s dobrm tež do krajneho šejma. Rosbrojenja a rošdrjebjenja je
tu wšchudžom runje došćž; to rěka na tak mjenowaných prawych
a žriedznych štronach. Šewiza šteji tu w pschesjednosćži, njech
tež šestupana w štyoch wotdžělenjach. To je ška wěž a hubjenny
wuhlad. Podarmo! budže wušbytk tež tuteho wojowanja a wole-
nja, kotrež žo štawa s wjele wobšlóržbami a wudmami. Po-
darmo budže te tak dołho, doniž w pschesjednosćži wjetšchi džěl
luda žo s nowa nješaloži na šaložku wěry, doniž s najmjeńšcha
wjetšchi džěl luda — hdyž niž žyly — njeje šnutsčownje wob-
nowjenny, rešerwowany s mozami wěry a nabožiny a žo njeje
s nowa pudał na žitowenjapucž dobrnych počžinkow a dobreho
wajšchnja. A temu móža pał wolerjo dženska troščku hižo do-
pomhacž, hdyž wola mužow a žony, kotřž žu hotowi, žwěru sa
wěru a nabožinu wušupowacž, haj wojowacž. Žehodla dži a
wol dženska kóždy a kóžda a ani jedyn njech njewostanje doma!
Wolče s tutym šamerom — džitwajo mjenje na hospodařske a
politiske, džitwajo bóle na nabožinu a wěru, a to wšchitzy, młódschi
a štari!

Wšchelle s bliska a s daloka.

— W Budyšchinje bě žriedu, 26. novembra žerbški džěń.
Popoldnju bě žlotna šhromadžina Macžizy Cšerbškeje a wje-
cžor wulki žerbški konzert. Popoldnju njebě žo jich telko šejchto,
kaž hewat, dofelž duchowni a wucžerjo s wjetšcha njemóžachu sa-
štojnškeho džěla dla, a ratarjo njeběchu pschishli, hačrunje jich

nětkole džělo taf jara njewotdžeržuje a hacžrunje bě hłowny pschjednoscht f. wuczerja Krala wo wiczežnych burach něšto wo-
 řebite sa nich. Tola, rjana licžba to pschezo tam běšče. Pschi-
 chedne shromadžiiny dyrba pať so sažo na postajenych dnjach
 wotmėwacž: řjedu po jutrach a řjedu po Michale. Nimo
 pschjednoschka běchu tu wšchelake namjety, f kotrymiž so sabėrach-
 ny, a to we wulkej pschesjednosčzi. — Wjeczor bě pať to potom
 wulka a nahladna licžba do „Krony“ pschilhwatala na konzert.
 A něšto wulke a rjane bě tež to, sčtož nam nasch mišchtr Krawz
 je řwójimi řpėwarćkami a řpėwarjeni posticzi. To řjewi tež pschi-
 klest a howdowanje, kotrež so jemu, jeho solistam a solistomaj a
 žytemu wulkemu řhorej kaž wšchėm hewaf řobustutkowazym pschi-
 hotowa. Njech so haji řerbřki řpėw hiščcže bóle a řwėrnischo
 mješ řerbani!

— „**Bomhaj Bóh!**“, nasche njedželske nabožne řopjenko by
 to nowym lėcže rad do hiščcže wjaz řerbřkich domow pschilha-
 džalo. Tuž, lubi čžitarjo a lube čžitarćki, wobnowcže řami we
 prawym čžafu waschu řkasanću na nowe lėto a postarajcže so
 řebu, so by tež tón a tamny, kotryž nasche řopjenko hiščcže nje-
 čžita, řebi jo řkasať. — A howdownemu řwjedženjej pscheje nasche
 řopjenko wšchėm lute Bože řohnowanje a wėrne howdowne wje-
 řele; powėda džėnřa a dalřche njedžele lubym čžitarjam tež něšto
 wo howdownym řwjedženju, howdownym bñšchcžu, kotryž samóže
 najwjetřchu čžmu řacžėricž a řwėtko pschinjesčž tež do najčžėm-
 nisich wutrobotw a domow. A řčto to njeby čžyřł, so by to
 prawje řjenje jařno byťo pola nař. Tuž pomřajmy tomu, roř-
 řčėrjejo f naschim řopjenkom nabožnu, řchėřčžansću myřł po
 řraju a ľudu!

— **Nabožna wottorřowanska protřka je hotowa.** Je rjana
 a bohata a dospolnischa hacž ľoni bě. Tuž njech řebi ju kóždy
 bōřny wobřtara. Njedřrbjala w řanym řerbřkim domje pobra-
 řowacž! řerbřki řospodar prajesche: „Luta wottorřowanska

protřka je mi ľubřcha hacž „Bibřliski pucžnit“, wřřny pschi bñdže a
 pomina mje kóžde ranje f nowa: řpėwaj a potom džėlaj! řej
 njewucžetnu ani f řhwatřkom ani f ľiwřosčžu, mješ tym so to
 „Bibřliskemu pucžnitkej“ drubdy wucžetnych, řniřtu na polcžžy ľežo
 wostajiwřchi.

— **řerbřka Boža řlužba w Drježdžanach.** Na dnju 2.
 adventa čžedža so řerbřjo w Drježdžanach řažo do řwo-
 jeje Božeje řlužby řeničž. řredowanje a řwř. řpowjedž
 řmėje f. Domaschka f Budeřtez, a to, kaž hewaf, popoľdnju
 1/4 hodž. w řchřžnej řyřtwi. řa ľubřch řerbřow w
 Drježdžanach řu tute Bože řlužby řtajnje witanř a wutrob-
 nje pořadany řwřař se starej domisnu, wřřebje pať nowe
 mózne pořylnjenje we wėrje a řwėrje řerbřkich wótzow.
 Woni so pschi wšchėch mucženjach pořlednich ľet we řwojej
 ľubosčzi f řyřtwi a f Božim řłowu nejřku řamřlicž dali
 a čžedža tež dale řwójim Božim řlužbam řwėru řakřowacž,
 ale woni w řuřbje řyle nufnje pomoz domisny pořřebaju.
 ře pschewjele řadane, hdyž so pořřny, so by kóždy řwójim
 řnatym we wulkim řłownym mėřcže hodžinu řemřchow
 wosřewiř? ře pschewjele řadane, hdyž so naležnje pořřny,
 so čžyřł řarřchi řwoje džėcži napominacž, so bychu řredo-
 wanje wopřtala a pschi řnjewřnym wotřarju na Božej wje-
 cžeri řo wobdžėlite? Wopřt řerbřkich řemřchow je w poř-
 lednich dwazřcžich ľetach řo ľėdma pomjenřschil, ale wop-
 řyt by řyle wėřcže hiščcže bohatschi byť, hdy by kóždy poř-
 božny řerbř w domisnuje řwoju pschilřkřnosčž řwóľnitwje
 a f wjeřolom dořonjať a duchowne řařtaranje naschich Drježdž-
 džansřkich řerbřkich bratřow a řotřow se řkřtkom a f modřit-
 wu pořpřerať.

— **Řomniřija řa řpėwarřke pořndžėlu 1/210 hodžinach.**

— **řistowanje.** W. we W. řa 3. adv. — ř. w B. řa řody
 (21. 12.) — M. w ř. řa Nowe ľeto (28. 12.)

řamokřitř redaktor: řarať W h r g a c ž w řobacžizach.

Njedželske bjesadowanki.

Za pėkne mjenře a wjetře džėci křesćanskich starřich.

Podawa Arnořt Serbomil.

XIII. bjesadowanka.

Mójzas bě wumřėł, a wřitka zamoľwitosć wjednika
 padny na Josuu. Znajeře derje israelski ľud, kak je
 řwřerdořijny a njesėrřliwy, wjedžeře, kelko čėžkosće a
 bolosće běchu naćinili Mójzasej, tak zo často padaře ze
 mućnosću. Tehodla bojeře so teho nadawka a wėře so
 řorľiwje modleře, zo by Bóh sam jemu stať k pomocy. A
 Bóh jeho wusľyřa. řřikhili so k njemu a zbudži jeho ze
 krasnymi řlubami, zo by jeno řoľ a byť z wjednikom israel-
 skeho ľudu, zo jich dowjedže wėře do řlubjeneho kraja.
 Ale nimo tych krasnych řlubow řadaře tež něšto wot
 Josuy. Hdyž wón to dopjėni, tež Bóh dopjėni jemu
 wřitke te řlubjenja.

Njewėm, lube džėci, řto z was raz jónu budže. Móžno,
 zo z wařeje řřjedřizny wuńdu řjemjeshnicy, wobkhodnicy,
 wućerjo, řředarjo abo džėlaćerjo. Kóžde powoľanje swė-
 domiće wukonjane je čestne. řaj, wjele ľėpje je być ze
 řřikľadnym džėlaćerjom, hać wopiľym a njepóćiwym
 ministrom. Ale, njech na was čaka kajkežkuli powoľanje,
 to jene so was přeco řenak njeřminje, — zo budžeće dyr-
 bjeć dokonjeć, řtož Bóh ľuby řnjez wot was chce. řeu
 was jenož hiře pokazać na to najřľawniře powoľanje, ke
 kotřemuž wřitke ře powoľane: „řlužić Bohu řnjezej“.
 „Wy ře mjenujey wřitke powoľane, pyťać najpředy Bože

křaleřtvo“. Wysoke pořtajeње, česć a podobne wėcy
 nikomu njeřarućeju zbožowne řiwjenje. řotajkim, řto
 Bóh wot was řada? 1. Zo byře wřitke so pilnje wućile,
 znać Bože řlowo. řto čitaće najřadřo? Mnohe džėci ľu-
 buja jenož bajki a wřelake hľupe wumysľėńka wo pa-
 duchach, rubjeřnikach, wřelakich ryćerjach a podobne.
 džėci, to nam njeřsu wotkazali naři wulcy a řľawni
 wóťcojo! To je nam sem nasřł njeřřećel. Ale wėře, řto
 su nam wotkazali naři wóťcojo? řerbřku bibliju a řerbřke
 řpėwarřke. Hdyž maće lube Bože řlowo, řtupiće na puć
 k prawemu zbožu. 2. Pilnje přemysľować wo wřėm, řtož
 w tych swřatych knihach řoji. džėci, kotřež řhodža do
 njedželskeje bjesadowanki a njeřřemysľuja sebi to, řtož we
 nej řlyřa, nimařu z njeje ničo. 3. Čińe po Božim řlowje.
 ředyn hóle móžeře wjele z biblije. A hdyž raz z hľowy
 prajeshe ředyn staw z biblije, kaľny při tom holėku, kotřař
 na ľawcy před nim ředžeře, z jehľiķu do řhřibjeta. Bėře
 to řto hóďne, zo tón staw z hľowy móžeře, hdyž při tom na
 ľozystwo mysľeře? řpomjatkujmy sebi, zo, řtož znaje Bože
 řlowo a njećini po nim, ma čim wjetři řřeć. řjemysľe
 sej, zo wy, jako džėci, nimaće řaneho zamoľwjenja. řa
 wřitko, řtož rozumiće, ře zamoľwite. řy ře zamoľwite
 tež za njedželsku bjesadowanku, zo by byľa krasna.

řnjez řesus, jako najľėpři přećel džėci, chce řtajnje
 być z wami, hdyž jenož so k njemu řřikhiliće. A poř-
 džėće-li z řesusom w řwojim řiwjenju, budžeće řtajnje zbo-
 žowne. řuž řorje za řesusom!